JESUS KEMUR AFTUR
23/24 SEPTEMBER
2025

Josva Mhlakela

JESUS KEMUR AFTUR 23/24 SEPTEMBER 2025

EINANS UPPLAST TÝÐING

Fyrst útgivið 6. juli 2025 á upprunaenskum av Truth Limited

Ein ókeypis útgáva av hesi útgávu kann takast niður á Internetarkivinum.

Innihaldið í hesum boðskapi er teoretiskt so jarðskjálvtandi og alheimsligt, at tey krevja, at hesin e-bóklingurin verður frítt týddur, uttan nøkur upphavsrættarligar atlit, á nøkrum máli ella málføri og á sama hátt frítt býttur út hvar sum helst í hesum heimi.

VIÐMERKING ÚTGEVARA

Jesus Kristus kemur aftur at taka kristnu kirkjuna burtur antin 23. ella 24. september í gregorianska kalendaranum. Hesar báðar dagfestingarnar samsvara við trompethátíðina í Ísrael eins og byrjanina av jødiska átrúnaðarliga nýggjárinum (Rosh Hashana) í árinum 5786. Í kirkjuligum høpi er hetta tann leingi bíðaða hvørvingin hjá kirkjuni, og hevur verið samanborin við andaliga hjúnabandið millum Jesus og kirkjuna sum hansara "jomfrúbrúður." Milliónir væntast at hvørva sporleyst, og leggja eftir seg síni kruvdu klæði — og støkka heimin, sum er eftir, í eitt sjey ára Neyðartíðarskeið, sum endar við, at Jesus kemur aftur aðru ferð. Hesaferð ger hann tað opinbart 15. september 2032 á jødiska sóndardegnum (Yom Kippur) fyri at ráða úr Jerúsalem yvir allari jørðini sum kongur konganna og harri harranna.

Soleiðis er hesin vitnisburðurin um Joshua Mhlakela úr Johannesburg skrivaður niður her fyri hann av einum fyrrverandi kristnum blaðfrágreiðara. Tað er grundað á tey bæði YouTube podcastini við bróður Joshua – God’s Voice Daily, og Centwinz, sum vóru send í juni 2025. Síðani tá er vitnisburður hansara styrktur av tí hjá einum suðurafrikanara, ein systur í Kristi, sum í dag vitnaði um, at Jesus hevði dikterað henni eina skrivliga váttan um afturkomu hansara á lúðurhátíðini. Máran Áta!

Eg eiti Jósva Mhlakela. Eg búgvi í Johannesburg men komi úr Kapstaden. Eg eri ein trúgvandi á Jesus og í dag eri eg klár at siga tað, sum hann hevur sent meg at siga við heimin har úti. Eg eri ikki ápostul, prestur ella biskupur — bara ein einfaldur endurføddur blóðvaskaður trúgvandi á Jesus. Eg havi gingið við Harranum í nøkur ár nú. So eg má siga, at eg kenni hann persónliga. Eg vil bara siga við øll, at Rapture er yvir okkum. Sjálvt um tú ikki ert klárur til tað — so er tað klárt til tín.

Áðrenn eg varð føddur í 1982, hevði pápi mín ein dreym, har hann fekk boð um at nevna meg Joshua. Hetta var langt áðrenn tøkni var tøk at áseta kynið á einum óføddum barni. Men orsakað av onkrum føðingarfylgjum ávaraði læknin foreldrini um, at eg fór at koma deyður ella særd út. Thegar eg loksins kom ut uttan neitt mal yvirhøvur lýsti tann læknin meg sum eitt undurbarn.

Sama dag eg var føddur, hvíldi mamma mín saman við mær á búkinum, tá hon kendi eina andaliga kraft koma á seg fyri at kvala hana. Berjast móti hesi kraft, var hon um at venda kroppinum, gloymdi at eg var á búkinum. Hevði hon vent mær, hevði eg dottið á gólvið og sært meg sjálvan, kanska deyðiliga. Men so minti Gud hana á mína nærveru, so hon helt fast um meg, og tann andin hvarv.

Tá eg var umleið fýra ella fimm ára gamal, varð eg rændur í umleið ein mánað av onkrum, sum kendi mína familju. Undursamt gav ein indiánari persónur løgregluni boð, og tey og foreldrini komu og bjargaðu mær. Eg varðveitti minni um ta tíðina — bara at sita við høvdið á einum stað, sum eg ikki kendi, bara at gráta allan dagin.

Tá eg var tannáringur 16 ella 17 ára gamal, stríddist eg við sjálvmorðstankar. Eg vildi so nógv taka lívið av mær, og fíggindin gav mær møguleikar at gera tað. Eg minnist hetta einaferð, tá eg royndi at taka lívið av mær, men júst tá eg skuldi gera tað, steðgaði Gud mær.

So deyðin fylgdi mær heilt frá tí degi, eg varð føddur. Tað er eitt vanligt orðatak, at øll doyggja, men sambært Bíbliuni er ein hópur av fólki, sum ongantíð síggja deyðan. Í 1. Korintbrævi 15,51-52 sigur Paulus: "Vit skulu ikki øll sova." Við øðrum orðum, vit skulu ikki øll doyggja men um eina løtu, í eygnablikki, skulu vit øll verða broytt. Vit verða umskapað til tað ódeyðiliga frá tí deyðiliga. Gud fer at geva okkum nýggj likam, sum vit ongantíð doyggja ígjøgnum. So eg haldi, at deyðaanda fylgdi mær, tí kanska var Satan tilvitaður enntá tá, at mítt framtíðar kall í lívinum skuldi vera at siga øllum, at tað er ein hópur av fólki í framtíðini, sum Gud skuldi velja at ikki síggja deyðan. So er deyðin mín fíggindi, og deyðin er fíggindi Guds.

Ámos 3,7 sigur: "Harrin ger einki uttan at opinbera ætlan sína fyri tænarum sínum, profetunum." Eg eri ikki ein profetur, men eg eri ein tænari Harrans. Og í dag avdúkar Gud sína ætlan fyri heimsins fólki eisini.

Í ár 2000 gjørdist eg kristin. Eg gav mítt lív til Jesus, tá eg enn var í tannárunum eftir at hava stríðst við sjálvmorðstankar. Eg haldi, at eg var 19, tá eg kom til Jesus og gav honum mítt lív. Sjálvt tað árið, meðan vit vóru knýtt at kirkjuni, har eg var, plagdu vit at vitja fólk heima hjá teimum at biðja fyri teimum. Ein seinnapart, tá eg kom út úr hesum heiminum út í gøturnar, varnaðist eg, at við síðuna av okkum var ein eingil so høgur sum ein bygningur ella hægsta træið rundan um. Hesin eingilin bar svørð og hann helt á at hyggja runt sum fyri at varða okkum. Felagsmenn mínir vóru tó ikki vitandi um hetta. Eg segði einki tá við tey, tí eg visti ikki, hvat eg skuldi gera av tí. Allíkavæl var tað ein av mínum fyrstu upplivingum av andaliga heiminum sum endurføddur kristin. Onkuntíð mundi eg ganga til ella úr kirkjuni, og eg mundi vera so fyltur av nærveru Guds Heilaga Anda, at eg mundi kenna meg sum um Jesus gekk við síðuna av mær hóast eg ikki sá hann.

Í 2003, í teirri somu kirkju, sum eg gekk í, gjørdist eg hjálparprestur. Eina náttina sá eg framtíðina í einum dreymi. Eg sá meg sjálvan á einum opnum vølli eina myrka nátt. Eg hugdi at jørðini og eg

varnaðist, at hon var brend. Instinktivt visti eg, at tað ikki bara var jørðin, har eg var, sum var brend. ØLL JØRDIN var brend! Har eg var, var stemningurin so ræðuligur. Tað var so ræðuligt at vera har, eg var. Eg for ad klintra upp a hjol til ad reyna ad finna annad mannskja tvi eg var allt ein a thessum stad a myrkri og hrædligum kvoldi. Eg gekk upp á fjallið, eg hugdi runt men eg fann ongan annan. Eg hugdi upp til stjørnurnar og eg sá stjørnurnar. Tá eg hugdi at stjørnunum, visti eg inni í mær, at kristin trúgvandi vóru tikin upp til Himmals áðrenn oyðileggingina, hvørs eftirfylgjur eg var vitni til her. Tá vaknaði eg. Eftir at eg vaknaði, kendi eg meg sum um Gud hevði tikið at síggja framtíðina og síðani ført meg aftur.

Eftir sjey ár, í 2010, legði eg frá mær sum hjálparprestur sum 28 ára gamal, og hugsaði: "Gud, eg havi tænt tær. Eg havi gjørt mítt besta. Nú kann eg fokusera á mítt egna lív?"

Árið eftir, aftur í einum dreymi, sá eg meg sjálvan við ein rætt í Himli. Eg var uttan fyri hurðina í rættinum. Framman fyri mær, sum bíðaði eftir at fara inn, var ein maður, sum bókstaviliga ristaði av ótta. Tað var sum um, at hann visti, at tá hann einaferð kom inn á vøllin, fór hann ikki at klára seg. Allíkavæl fór hann endiliga inn, og eg veit ikki, hvat hendi honum. Rættarmálið var so skjótt, at tað tók bert nøkur sekund.

Hebrearabrævið 9,22 sigur: "Tað er ásett menniskjanum at doyggja einaferð, og so kemur dómurin." So eg visti, at hesi fólkini, sum komu í rættin til dóm, longu vóru deyð á jørðini, men eg visti, at eg ikki var deyður. Tá var tað mín túrur. Eg fann meg sjálvan sitandi á einum av kirkjulíknandi bankum í rættinum, og hugdi móti stólinum, har dómarin plagar at sita. Har var Gud — hann var so risastórur í tí setrinum, har hann var. Hann var gjøgnumskygdur, so eg kundi ikki síggja hansara form, men enn kundi eg vita, at hetta var Gud. Til vinstru var Jesus við einum menniskjakroppi í lívsstødd, sum kom fram sum mín løgmaður. Til høgru var Satan og í hondini hevði hann eina tjúkka skrá, sum lýsti allar syndirnar, sum eg nakrantíð havi framt. So var figgindin Satan við at ákæra meg fyri Gudi Faðirinum og Dómaranum, men so stóð Jesus fram. Tá hann steig fram, beint har og tá varð eg fríkendur fyri allar mínar syndir. Í Suðurafrika fert tú, um tú verður dømdur og dømdur fongsulsrevsing av einum rætti, úr rættarsalinum niðan í trappurnar til eitt holding lockup, áðrenn tú verður fluttur í fongsul. Soleiðis var tað í hesum Himmalska rættinum. Um tú ikki gert tað, so fert tú niðan tær trappurnar til Helviti men um tú gert tað, so fert tú upp til Himmalin. Eftir mína fríkenning fór eg upp til Himmals. Tá eg kom hagar, var dagur, og eg sá fólk sita runt. Dømt eftir klæðunum vóru tey skúlabørn og fongsulsfangar. Men tey vóru í Himlinum — tey høvdu gjørt tað!!!

Tá kom Jesus fram fyri meg í hvítum kápu. Eg hevði júst latið hann eftir í rættinum har, men fann hann so har aftur í Himlinum. Hetta var fyrstu ferð, at eg sá Jesus í sjón ella dreymi nær. Hann sá miðeysturlendskur út. Hann hevði myrkabrúnt hár niður í hálsin. Hann var vakur við snøgt kliptum skeggi. Tað einasta, sum vakti mín ans, vóru eygu hansara. Eg var bilsin. Eg bleiv bara við at hyggja at honum. Eg fekk ikki hildið eyguni frá hansara eygum. Eg var — eg veit ikki um tað er rætta orðið tí enskt er ikki mítt fyrsta mál — hugtikin. Eg var so tikin upp av fatanini av, at mín Skaparin, sum eg elskaði, stóð har beint framman fyri mær! Hann hugdi at mær og gav uttan at siga nakað boð gjøgnum sinnið. Tá fóru vognar at koma fram og stillaðu seg upp framman fyri mær, so nógvir, at eg ikki kundi telja teir. Eingin koyrdi teir. Teir bóru væl slípaðar træblokkar inni, harav bert fáir bóru persónsnøvn. Jesus segði við meg — aftur gjøgnum sinn, men eg hoyrdi tað hart og greitt: "Tú hevur frelst fá fólk."

Síðani hugdi hann yvir til teir sera mongu blokkarnar, sum ikki høvdu nøvn, og legði afturat: "Tú mást fylla allar hesar træblokkarnar við sálum." Og so vaknaði eg. Tá eg vaknaði, hugsaði eg í huganum, at kanska vil Gud hava meg at vera ein sálarvinnari og lata upp eina kirkju. Aftur eins og við mínum fyrsta dreymi, føldi eg, at eg kom aftur úr Himlinum. Og eg føldi hansara nærveru rundan um meg.

So fimm ár seinni, í 2016, byrjaði eg eina húskirkju. Eg kallaði fólk yvir, tey komu og eg bað fyri teimum. Hetta helt fram í umleið ein mánað, men hvørja ferð eg fór har at deila Guds orð og at biðja saman við teimum, hevði eg inni í hjartanum ongan frið, eg hevði tað ikki gott. At enda segði eg við samkomuna, at eg fór at siga upp. Tey skuldu ikki koma til bønir longur inni í húskirkjuni. Síðani fór eg út, klár at fara tá, úti í túninum, ein gomul kona kom til mín. Hon bað meg biðja fyri sær, so eg legði hendurnar á høvdið á henni, hon lukkaði eyguni, eg lukkaði eisini eyguni og bað fyri henni. Sum eg gjørdi tað, so føldi eg eitt el-støkk fara ígjøgnum hondina. Eg opnaði eyguni, meðan eg bað og henda gamla konan var her men við síðuna av henni — nú sovi eg ikki, hetta er ikki ein dreymur, eg eri úti í víðum opnum — Jesus kom fram beint framman fyri mær, stóð við síðuna av henni og hugdi at mær. Men nú var hann ikki í hvítum skikkju. Hann var í einum majestetiskum útsjóndarkjóla av onkrum bláligum ella marinbláum liti, sum fór niður á føturnar. Hann sá so sterkur út við sínum breiðu herðum og kraftmikla bringu. Tá eg hugdi at bringuni á honum var tað sum um eg kundi síggja stjørnubreytir har sum stjørnubreytirnar í rúmdini. Og hesin tankin kom til mín: Hetta er tann, sum heldur alheiminum saman! Og meðan eg hugdi andlit til andlits at honum, smíltist hann og hvarv. Eg var eftir við teirri fatan, at hansara smíl var fyri at siga: "Væl gjørt!" fyri at steingja hesa kirkjuna. Tí tað var ikki tann ætlanin, sum hann hevði fyri meg; Eg skuldi ikki lata kirkju upp. Og tá eg var liðug at biðja, læt tann gamla konan eyguni upp og segði við meg: "Visti tú, at tá tú bað fyri mær, kendi eg meg sum um ein byrð kom av herðunum á mær, og eg føli meg sera lætta eftir tað?" Eg visti, at tað var orsakað av Jesu nærveru.

Í einum øðrum dreymi ella sjón, í 2016, sá eg Jesus í Himlinum, í somu majestetisku útsjóndarkjóla og standa uttanfyri ein bygning, sum líktist hægstarættarbygninginum í USA við síni súlufasadu. Har segði hann við meg serliga: "Tú mást ikki lata kirkju upp." Eg skal bara kunngera hann sum tann skjótt komandi kongin til heimin.

Í 2017 í einum dreymi varð eg fluttur til Himmals har í einum trónurúmi sá eg Jesus sita á trónuni við ørmunum hvílandi á armlenunum. Á gólvinum sá eg, at um trónuna hjá honum var ein tjúkkur, og eg hoyrdi eitt ljóð, sum um eitt kríggj kom í heimin. Hatta var inntrykkið, eg fekk. Okkurt sera, sera, sera álvarsligt var á veg í heimin. Eg hugdi at Jesusi. Aftur uttan at lata munnin upp men gjøgnum hugan hoyrdi eg hann sera hart og greitt siga við meg: "Eg kem skjótt!" Tá hann segði hesi orðini, fór hann at reisa seg, meðan hann helt fast um armlenurnar. Men áðrenn hann fult og heilt kundi reisa seg, kom kraft frá honum og blásti meg óskaðiliga aftur úr Himlinum gjøgnum himmalin uppá fá sekund. Eg lendi á songini. Løtuna eg lendi á songini, vaknaði eg og eg rópti, føldi hansara nærveru í mær so sterkt. Kona mín svav við síðuna av mær. Hon segði við meg: "Hvat er galið?" Til í dag veit eg ikki, hví eg segði hetta við hana, men hetta er svarið, sum kom úr munni mínum, "eg sá ein mann í Himlinum."

Nú plagdi eg at halda, at eg fór at vaksa upp og gerast ein gamal kristin maður, og kanska fara frá mær í nítiárunum. Men alt hetta broyttist í 2018. Tað árið, aftur í einum dreymi, sá eg ikki Gud men eg hoyri hansara sera harðu rødd. Tey, sum hoyra hetta — gevið gætur eftir, hvat eg fari at siga næst. Merk orðini, sum eg eri um at siga, tí einki av orðunum, sum eg sigi, fer at detta til jarðar. Einki av hesum orðum verður tómt, tí tey koma frá Gudi sjálvum. Við øðrum orðum verða tey uppfylt. Í hesum dreyminum segði hann, "Tað verður eingin HM 2026 tí lívið á jørðini verður ikki business as usual hjá teimum, sum eru eftir." Tá vaknaði eg. Eg eri eingin fótbóltsfjeppari, so tá eg vaknaði, var eg óvitandi um, nær seinasta HM hevði verið, ella nær tann næsta skuldi vera. Seinni kannaði eg og fann útav, at dystirnir í HM í fótbólti hjá monnum 2026 skulu vera í høvuðsheitum í USA.

Seinni í 2018, tíðliga ein morgun vaknaði eg, tendraði ljósini og fór at lesa mína bíbliu. Jesus kom fram fyri meg í hvítum kápu. Hetta var ikki ein dreymur, tí eg var vakin. Eg hugdi andlit til andlits at honum, tá hann uttan at lata munnin upp segði hesi orðini í huganum: "Frá tí, at Ísrael gjørdist tjóð í 1948, verða 77 ár til Útferðina." Hann brúkti ikki orðið "Rapture" men eg visti, at hann vísti

til tað. Hann legði afturat: "Í 2025, 23. og 24. september, komi eg at taka mína kirkju. Hesar báðar dagarnar veit eingin dagin ella tíman, eg komi. Eftir tað verður ein sjey ára Neyð á jørðini fyri tey, sum eru eftir. Í 2032, 15. september, komi eg aftur til jørðina sum kongur."

Eftir at hava sagt hesi orðini hvarv hann, og eg var eftir undrandi. Eg visti ikki nógv tá um Høvdingina, Seinnu Komu og Neyðina. Aftur tá eg var ungdómur og byrjaði at vera kristin, segði ein prestur við meg, at tað í framtíðini fór at vera onkur trongd, sum fór at henda, og kristin fóru at fara ígjøgnum hana. Hatta var alt, eg visti. Eg visti ikki, at tað var ein rýmingarleið gjøgnum Rapture. Eg hevði kanska hoyrt um tað her og har, men eg visti veruliga ikki nógv.

Nú veit eg, at hetta eru sera umstrídd evni, men Gud segði við meg ein dagin, at eg skuldi lesa Jesaja 55, har hann segði: "Einki orð mítt skal fara frá mær og koma aftur til mín tómt." Og so segði hann, at hann fór at byrja at kenna meg. Hann fór at hugsa ígjøgnum mítt sinn. Eg eri ikki Gud men hann vildi sett tankar í mítt sinn soleiðis at eg kundi skilja meira um hesi viðurskifti. Hann tók meg til 2. Kongabók 2,1-11 um fyrru Høvdingina — tann hjá Eliasi. Tá Elias og Elisa vóru saman, komu profetarnir til teirra og spurdu Elisa "Veitst tú, at harri tín verður tikin frá tær í dag?" Og Elisa segði við teir: "Ja, eg veit." Og tað gjørdu aðrir profetar aðrastaðni frá. Teir spurdu hann sama spurning, og hann segði somuleiðis: "Ja, eg veit." At enda segði Elias við Elisa: "Áðrenn eg verði tikin frá tær, sig mær, hvat tú vilt hava meg at gera fyri teg." So eg sá, at hvørvingardagurin hjá Eliasi ikki var teimum ein loyndardómur. Faktiskt hevði Gud opinberað tað fyri profetunum, fyri Elisa og fyri Eliasi. So Gud vísti mær, at hann fór at gera tað sama fyri hesa komandi Høvdingina.

So eg fór at granska hetta evnið av álvara. Tá fekk eg at vita, at tað eru Gud hevði sett sjey hátíðir á stovn, og Jesus hevði við lívi sínum, deyða og uppreisn longu uppfylt fýra av teimum — páskirnar, ósúrgaðu breyðini, fyrstu fruktirnar og hvítusunnudag. Bert tríggjar eru eftir — lúðurhátíðin, sóningardagurin og tjaldbúðirnar.

3. Mósebók 23 sigur okkum, at trompethátíðin varð sett á stovn sum eitt eindagstiltak. Tað byrjaði við sjónligari sjón av nýggjum mána. Men orsakað av óvissuni um fysisku eygleiðingina av tí lítla hálvmánanum á nýggjum mánanum, varð eindagstíðin seinni longd til tveir dagar. Kortini gav henda støðan hebraiska úttrykkið "Eingin veit dagin ella tíman" sum tilvísing til hesa trompethátíðina.

Sum áður nevnt hevði Jesus brúkt orðið 2. Mósebók men hann tosaði um hvørvingina. ár frá stovnan av Ísrael í 1948 koma vit til júst hetta árið, 2025.

Og í 2025 verða 23. og 24. september teir báðir dagarnir við Trompethátíðini. So hetta verður tað smala tíðarvindeygað, tá ið kirkjunnar hvøkking fer fram. Sjey ár seinni, í 2032, verður 15. september sáttardagur, tá Jesus kemur aftur til jarðar sum kongur.

So hví segði hann mær frá HM? 1. Tessalonikabræv 5,5 sigur okkum, at ein tíð kemur, tá fólk hart rósa frið og trygd um allan heimin. Hetta er í øllum førum tað, sum komandi karismatiski Antikrist fer at lova heiminum eftir yvirtøkuna. Kanska verður av sonnum friður, men eg veit ikki, hvussu leingi tað fer at vara. Men í juni 2026 verður heimurin í so ræðuligum ruðuleika, tað verður so nógv kaos og oyðilegging, at FIFA ikki sleppur at halda HM-dystirnar í USA, Kanada og Meksiko.

Í Matteus 24,36 segði Jesus, at eingin veit dagin ella tíman fyri hvørvingina. Men um tú googlar hetta á netinum, so finnur tú heimasíður, sum greiða frá, at hetta úttrykkið faktiskt er eitt hebraiskt málburður fyri Trompethátíðina. Trompethátíðin var upprunaliga ein dagshátíð, og hon byrjaði við fysiskari sjón av "nýggja mánanum." Vegna óvissuna um sjónligu sýningina strekti eindagsfestivalurin seg til tveir veruligar dagar. Harvið kundi ein sagt, at eingin kendi dagin ella tíman á nýggjum mána — og harvið av Trompethátíðini — og at enda eisini av Høvdingini.

Men hetta er eisini her ein spegilsmynd av siðbundnum jødiskum brúdleypssiðum. Fyrst tá pápi brúðgómsins hevur avgjørt brúdleypsdagin, sigur hann við sonin: "Far og heinta brúður tína." Soleiðis veit eingin brúdleypsdagin ella tíman, heldur ikki sonurin, men pápin bara. Kirkjan er brúður Jesusar, so hvørtfallið verður sum brúdleypið millum Jesus og kirkjuna. Á jørðini fer tað fram á einum degi, sum eingin á jørðini veit, ikki eingang Sonurin á jørðini, men Faðirin bara.
Og um tú fert til 1. Korintbræv 15,51-52 er Paulus samdur við Jesusi við at nevna "síðsta lúðurin." Nú nógv fólk tá tey lesa "seinasta trompin" renna tey til Opinberingarbókina og siga, at seinasti trompin er sjeyndi trompetblásturin hjá sjeynda einglinum undir Neyðini. Hetta er skeivt. Á trompethátíðini verður shofar blást 99 ferðir, og síðani 100. og tann seinasta er "seinasta trompet." 1. Tessalonikabræv 5,1 sigur: "Nú, brøður og systrar, um tíðir og dagfestingar — okkum nýtist ikki at skriva til tykkara." Tað var ikki neyðugt hjá Paulusi at skriva til Tessalonikabræv um tíðirnar og dagfestingarnar á „degi Harrans". Hetta var tí, at Harrans dagur skuldi vera ein hending, sum varð fjald fyri teimum næstu 2.000 árini, men sum skuldi opinberast fyri Endtíðarkirkjuni. Og í 4. versi sigur Paulus, at dagurin ikki verður óvart á tey, sum eru í ljósinum, men sum ein tjóvur, kemur hann at yvirraska tey, sum eru í myrkrinum.

Hebrearabrævið 10,25 eggjar okkum til ikki at vanrøkta at savnast saman, men at gera tað enn meira, nú vit síggja, at dagurin nærkast. Og eg seti tað fyri tykkum tað er ikki nakar tilvildarligur dagur men eitt fast tíðarvindeyga sum ein kann síggja nærkast.

Í Ápostlasøguni 1,6-7 spurdu lærusveinar Jesusar hann eftir uppreisn hansara: "Hesa tíðina skalt tú gerast kongur í Ísrael?" Men hann segði við teir: "Tað er ikki tykkara uppgáva at vita tíðir og tíðarskeið, sum Faðirin hevur ásett við sínum egna valdi. Men tit skulu vera vitni míni í Judea, Sámáriu og ytstu pørtum av jørðini." Við øðrum orðum skuldu tíðirnar, tá Jesus skuldi koma aftur og vera kongur í Ísrael, ikki vera teirra stúran. Tað skuldi jú fara fram 2.000 ár seinni.

Tað er sum um, at Dánjal fær boð um at tiga orðini og innsigla bókina til Endatíðina. So verður ein opinbering, sum skuldi koma til kirkjuna í endatíðini, ein opinbering av sjálvari endatíðini.
So eg skrivi fyri at ávara Suðurafrika og heimin um, at Jesus kemur aftur. Um tú ert funnin uttan Jesus í tínum lívi, ella um tú ikki hevur givið títt lív yvir til Jesus – minst til, at tíðin er farin at enda. Tíðin, sum Gud hevur sett fólki at taka ímóti honum, náðitíðarskeiðið, har Gud hevur givið kirkjuni at røkka út til heimin, so øll kunnu taka ímóti Jesusi og verða frelst, er farin at enda.

Høvdingin fer at henda. Milliónir av kristnum kring heimin eisini Suðurafrika fara at hvørva um eitt sekundbýti. Eftir at tey kristnu eru burturbeind úr heiminum, tá fer Guds dómur at falla á heimin. Heimurin er farin at gera seg til reiðar til HM 2026. Men eftir Rapture í 2025 verður sovorðið kaos, oyðilegging og oyðilegging í heiminum, at í juni 2026, verða ikki HM-dystir, sum verða spældir. Heimurin hevði verið eitt ókenniligt stað.

So enn einaferð eri eg her fyri at biðja og biðja tykkum øll — vinarliga haldi ikki, at tit hava nógva tíð. Tú hevur ikki nógva tíð. Minnist til, at eg ikki var kallaður at lata kirkjur upp. Eg hevði einaferð hugsað, at tað var tað, Gud hevði í huga við mær. Men síðani tá fann eg útav, at mítt kall er at boða heiminum frá, at fram um alt er Jesus á lívi, og hann kemur skjótt aftur. So, heimur, ver klárur. Lat allar tínar syndir eftir tær og kom til Kristus har tú skalt finna frelsu. Tað er stongdar tíð. Eg kann ikki siga, at eg eri einasta kallið, men eg eri eitt av seinastu kallinum hjá Gudi. So eg heiti á øll — vanligar borgarar, vinnulívsfólk, kend fólk, stjórnarráðharrar, forsetar í londum á øllum meginlondum um allan heimin — um at geva títt lív til Jesus nú, tí hvørvingartíðin er nær.

Í 2019 sá eg Tom Horn í eini sjónvarpssending tosa um bók sína, The Wormwood Prophecy (Ormviðspádómurin). Hann er ikki longur hjá okkum nú, men í sendingini segði hann, at hann hevði upplýsingar frá einum starvsfólki hjá NASA, at ein smástjørna fer at raka jørðina í 2029 fríggjadagin 13. Horn segði seg máta seta seg niður í sjokki, tá hann varnaðist, at smástjørnan kundi

vera tann brennandi stjørnan, sum er nevnd í Opinberingini 8. Telja vit 3 1⁄2 ár aftur, koma vit til 2025. Eg setti tað fyri teg, at at hann hevði rætt við síni samlaðu framtíðar tíðarlinju sum í grundini er samd við mína.

Eg fekk seinastu stóru visjónina í 2018. Hetta er sjálvandi ikki fyrstu ferð, at eg tosi um hana síðani tá. Til dømis tosaði eg í altjóða podcastinum Guds rødd dagliga. Eg havi eisini mína egnu YouTube rás har eg royni at geva út hesi boðini. Eg fari ikki at geva rásarnavnið her tí eg eri ikki her fyri at promovera meg sjálvan.

Jesus doyði, varð jarðaður, reis upp og fór til himmals í 32 e.Kr. Tað eru bíbliufrøðingar, sum halda, at hann mundi vera burtur í 2.000 ár, og so koma aftur. Um tú leggur 2.000 ár afturat 32 e.Kr., so lendir tú upp í 2032 fyri árið við afturkomu Kristusar. Men tað fara at vera sjey ár av Neyð áðrenn tað, so um tú minus sjey frá 2032, so endar tú í hesum árinum, 2025!

Ivaleyst fara nógv at siga mær, at nógv onnur hava sett hesi sløgini av dagfestingum áður. Hesir komu allir til einkis — men so verður ikki við hesum. Eg eri EIN MILLIARD PROSENT vísur í, at Høvdingin av Kirkjuni verður nú 23. ella 24. september.Eg biði heimin um at vera klárur til hetta. Ver vísur í at geva títt lív til Jesus. Hann er vegurin, sannleikin og lívið. Hann er Gud.